

Lect: 1Sám; 17:1-11+26-27. **1Sám; 17:32-51.**

Népszerű, szeretett történet ez. Szeretjük, mert érezzük kicsiségünket, s vigasztaló egy olyan történet, melyből könnyen azt az üzenetet olvashatjuk ki, hogy a kicsi győzhet a nagy felett. Szeretjük, mert mindannyiunknak megvannak a Góliátjaink. A te életednek milyen Góliátjai vannak? Mik azok a félelmek, melyek már rég szembe kellett volna szállnod, de melyek megbénítanak. Tétlenségre kárhoztatnak, mint Izráel seregét ott, az Élá völgyében, ahol azért voltak, hogy megütközzenek az ellenség betolakodó seregével, hogy megvédjék hazájukat, népüket és családjaikat, de nem tesznek semmit. Csak ücsörögnek ott de nem harcolnak, nem támadnak, mert megbénítja őket a félelem. És ők elkezdnek berendezkedni a félelemre. Már negyven napja együtt élnek vele. Talán már kezdik megszokni, hogy Góliátban testet öltött félelmük naponként megalázza, kigúnyolja, szembeneveti őket.

Neked milyen Góliátjaid vannak? Milyen erődet meghaladó, legyőzhetetlen problémák tornyosulnak előtted, melyeket nincs hatalmadban megoldani? Sokféle Góliátja lehet az embernek. S lehet, egy kisebb embernek, egy ovisnak vagy kisiskolásnak kisebbek a Góliátjai is. „*Hogyan mondom meg szüleimnek, hogy összetörtem...?*” vagy „*Hogyan fogom megtanulni a szorzótáblát olyan jól, ahogy a nagytetvérem?*” – Ezek a kis Góliátok, talán minket, felnőtteket megmosolyogtatnak. De ne örüljünk korán. A Góliátok velünk nőnek, és mindig nagyobbak nálunk. Egyre nagyobbak nálunk. Egy felvételi vizsga. Egy nyelvvizsga. Góliáttá változhat, mikor valaki úgy érzi: „*én ezt sose fogom tudni megcsinálni.*” De Góliátként jelenhet meg a párválasztás. „*Hogyan találhatnám meg abból a hárommilliárd nőből/férfiből a pont hozzám illő társat? S hogyan tudnám megszerezni magamnak azt, akit szeretek? Hogyan, miközben én kicsi vagyok, de túl nagy a fülem, és nem vagyok szellemes társalgó, és így tovább*” Aztán Góliát lehet sokaknak a lakásvásárlás, a gyerekvállalás, (A „Hogyan fogom eltartani” nevű Góliát irtja ki nemzetünket.) a gyereknevelés, hogy normásíts embert neveljek, akire büszke lehetek. Góliát lehet egy betegség, az öregedés, s végül a halál. Sokszor érezhetjük úgy, nincs esélyünk e hatalmas ellenfelekkel szemben. Keresztyén embernek Góliátja saját bűnös természete is, és az ördög. Sok erőnket meghaladó Góliát rémiszthet minket.

Talán a szorzótábla Góliátjánál még mosolyogtunk. Talán a párválasztás kérdést elintéztük annyival, hogy „*Ó, én csudavonzó vagyok. Nekem ez nem ügy, hisz már harmadjára is sikerült öröktársat találnom*” De azért a sor vége felé már érezzük, hogy életünk beletükközik az erőnket és hatalmunkat meghaladó problémákba. Vannak Góliátjaink, akikkel saját erőből nem vehetjük fel a harcot. **Hogyan élhetünk hát mégis győztes életet?** Hogyan győzhette le Dávid Góliátot? Az biztos, hogy nem úgy, ahogy a maguk mindenhatóságát szívesen elhívó kis ovisaink gondolják, azok a fiúcskák, akik szívesen beállnak Dávid helyébe, mert azt hiszik, hogy majd mint a pókember, egyszerűen lekaratézák Góliát fejét. – Nem. Ez nem megy ilyen egyszerűen. Dávid nem tudta volna „lekaratézni” Góliátot. Nem Dávid arathatott győzelmet. De a történetben elmondja nekünk Isten, hogy a valóságban hogyan élhetünk a sok-sok Góliát ellenére győztes életet. Figyeljük hát a történetet!

A történetben minden katonai racionalitás azt mutatja, Góliát nem győzhető le. Egyrészt nagyobb, másrészt erősebb, harmadrészt jobb a technikai felszereltsége, jobb fegyverei vannak, és a kiképzettsége is jó, harcedzett férfi. Izráelben nincs hozzáfogható különleges adottságú harcos. Izráel katonái tehát nem ok nélkül félnek, hisz ezeket a racionalitásokat mindenki látja. Látja Saul is, látta a sereg is. A helyzetnek egyszerűen nincs jó megoldása. Hisz nem csak arról van szó, hogy valaki kiáll az óriással szemben, és meghal, hanem arról is, hogy amikor ez a párbaj eldőlt, elvesztik szabadságukat, és ők maguk és népük is mind szolgákká, senkikké lesznek egy kegyetlen nép kezében. Mit lehet itt tenni? Semmit. Húzni az időt, s elviselni a naponkénti megalázást. Még mindig jobb, mint máris rabszolgának lenni. – Ez volt tehát a hadi realitás. Ezt látta Góliát is, azért is volt akkora mellénye, s ezt látta Saul és serege is, azért féltek annyira.

Egyedül Dávid látott mást. Méghozzá nem kicsit mást, hanem lényegében mást. Nem mintha Dávid nem látta volna a realitást. Sőt. Amint a történetből kiderül, egyedül Dávid látta a realitást. A többiek is a valóságot látták, de a valóságnak csak egy részét. Ellenben Dávid látta a valóság egészét. Ő látta a valóságnak azt a részét is, amelyben a megoldás, a győzelem volt. Mert Dávid egyszerűen egy más megvilágításban, Isten fényében látta a dolgokat. És ebben a mennyei fényben láthatóvá vált az, hogy a történetnek nem Góliát a leghatalmasabb szereplője, hanem Isten. S ebben a mennyei megvilágításban minden másnak látszott. Góliát Saul szolgáit és Izráel seregét látja. Megvetnivaló, gyér egy társaság. Dávid azonban Isten szolgáit és Isten seregét látja. Győzelemre ítélt, dicső, büszke had! Góliát botot lát Dávidnál, magánál meg lándzsát és kardot, jó fegyvereket. Dávid meg látja az Istent, aki nem karddal és lándzsával szabadít meg. Góliát azt látja, hogy most rajta a világ szeme, mert az ő ereje dönti el (döntötte el) a háborút. Dávid látja, hogy nem Góliát izmaiban, hanem az ÚR kezében van a háború. Dávid végig az Istentről beszél, mert Dávid „látja” az Istent. Mindenfelé Őt látja.

Ha a múltba tekint, látja Istent, mint aki őt felkészítette erre a küzdelemre. Talán e percben érti meg, hogy miért kellett neki a nyáját őriznie mellőzött legkisebb gyermekként, miközben a bátyjai hadi dicsőséget szerezhettek. Most látja, hogy a medve és oroszlán, az ő edzőpartnerei voltak erre a mai napra. Isten általuk adott bátorságot és hittapasztalatot neki a mostani harchoz. Mert Dávid látja, hogy nem erősebb ő sem a medvéénél, sem az oroszlánál. Nyilvánvalóan Góliátnál sem. De Dávid látja, hogy az ÚR mentette meg őt a medve karmaitól is. És ebből látja, hogy Isten meg tudja menteni a filiszteus óriástól is. Dávidnak azért van bátorsága a jövő harcához, mert Isten szabadítását látja a múltban.

De nem csak a múltat, hanem a jelent is Isten fényében látja Dávid. És nagyon jól látja e fényben, hogy itt, e küzdelemben nem Izráel szabadságáról, „Saulnak vagy a filiszteus uraknak fizetünk adót” típusú kérdésekről, nem is

személyes hősködésről vagy karrierambíciókról van szó. E harc annak eszköze, hogy felragyogtassa Isten dicsőségét. E harcból Isten népének és a pogány népnek egyaránt tanulni kell. Meg kell, tanulja mindenki, hogy Isten türelmes. Eltúrta most is hosszan, hogy gyalázzák őt. De meg kell látnia mindenkinek, hogy ha valaki Istent gyalázó életet él, akkor arra – bármekkora emberi nagyság is – a pusztulás vár.

És Dávid Isten fényében látja a jövőt is, ezért vallja már előre hittel: az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket. Mert meg kell tanulni mindenkinek, hogy egyedül Isten a győztes. Mert Isten népe attól, hogy Istenhez tartozik, nem kap valamiféle mágikus erőt, és nem tudja legyőzni a Góliátokat. Problémák tucatjai vannak életünkben, melyek megoldásához nem elég nagy a hatalmunk. Igazában még a legkiválóbbak, a Dávidok sem tudják legyőzni a Góliátokat. Dávid maga sem állít ilyet, hogy neki képessége lenne erre. De Góliát se tudja legyőzni az isten népét. Góliát nem tud győzni. Hiába a kigyúrt izmok. Hiába az egész életen át tartó edzés. Hiába a legkiválóbb fegyverek és minden hadi tapasztalat. Nem győzedelmeskedhet. Mert csak egyetlen győztes van, az ÚR. És ő adja a zseniális ötletet Dávidnak, hogy a kis Dávid elkerülje a közelharcot, melyben Góliát szétmorzsolta volna. És Isten adta a parittyára az áldást, hogy célba találjon már az első kő, s így érvényesülhessen a meglepetés ereje. Mert lássunk reálisan, a parittyá azért nem egy távcsöves puska. Az, hogy Dávid kőbe célba talált, egyedül Isten csodája.

Isten adhatja a mi életünkben is a győzelmeket. De ehhez nekünk is Isten fényében kell szemlélnünk életünk helyzeteit, mert sok probléma adódhat, melyben csak Istennel lehetünk győztesek. Viszont, ha Istennel vagyunk életünk küzdelmeiben, akkor nem kell kételkednünk a győzelemben. Mert Istennek végtelen a hatalma és végtelen az eszköztára is. Ő tud látványos győzelmeket adni, mint ez esetben Dávidnak. De tud kevésbé látványos módon a javunkra fordítani vesztes, fájdalmas helyzeteket. De a győzelem így is, úgy is az övé, s ha az ő seregében vagyunk, akkor az ő győzelme ránk áldást jelent. Vele, ha vele küzdöd meg életed küzdelmeit, te is győztes lehetsz. Én magam is számtalanszor tapasztaltam meg ezt. Csak menni kell engedelmesen, amerre Isten vezet, és ő adja ezeken az utakon a káprázatos győzelmeket. Ő segít legyőzni legmakacsabb Góliátunkat is, saját bűnös természetünket.

Egy Góliát viszont feltétlen akad, akit mi semmi esetre sem győzhetünk le. Ez a végső ellenség pedig a halál. Mi a halállal szemben nem tudunk győztes Dávidok lenni, hanem csak a háttérben szerénykedő katonák lehetünk. De ez a történet arra is tanít, hogy nem minden esetben kell neked lenned a hősnak. Ebben a történetben is elég volt egy hős a győzelemhez. Ő harcolt a többiek helyett. Isten a mi végső harcunkhoz is adott egy hőst. Úgy hívják, hogy Jézus. Az ő küzdelmét kevésbé szívesen játsszák el az ovis fiúk. Mert az ő győzelmét nem adták olcsón. Az ő küzdelme a kereszten zajlott, és nem látványos győzelemmel zárult. Mert a kereszten úgy tűnt, hogy ő veszített. A sírban fekvé úgy tűnt, hogy ő végleg legyőzetett. S csak harmadnap, csak húsvét reggel ragyogott fel győzelmének dicsősége: Jézus legyőzte helyettünk szenvedésével a bűn átkát, s legyőzte helyettünk a pusztulás erejét, az ördögöt és feltámadásával a halált.

Jézus a győztes, akire előre mutat Dávid története is. És ha te Jézus seregébe tartozol, akkor bátran vágatsz neki életed minden küzdelmének, mert Istenre nézve és Jézussal harcolva te is győztes leszel. Ámen.

1. Hogyan jellemeznéd Góliátot az igéből megismert tulajdonságai alapján?
  2. Hogyan jellemeznéd Saulat az **ebből** az igéből megismert tulajdonságai alapján?
  3. Hogyan jellemeznéd az izráeli sereg tagjait az igéből megismert tulajdonságai alapján?
  4. Miben más Dávid, mint a többiek?
  5. Min alapul Dávid viselkedése? Hányszor hivatkozik Dávid Istenre? A történetben más beszél-e Istenről?
- a) Ha problémáid vannak eszedbe jut-e Isten? Erőforrást jelent Isten neked?
  - b) Van-e olyan tapasztalatod, hogy Isten reménytelen helyzetből jól hozott ki téged? Ha új nehézség támad, segít-e neked, ha e régi szabadításokra gondolsz?
  - c) Van-e most valamilyen „Góliátja” életednek? Valami olyan küzdelem, ami rád vár, ami erődöt meghaladónak tűnik?
  - d) Mennyire tudod elfogadni, hogy Isten nem mindig ad olyan látványos győzelmeket neked, mint e történetben Dávidnak? S el tudod-e fogadni, hogy a győzelem igazából nem a tiéd, hanem mindig az Istené? Győzelmeid kapcsán tudod-e Istennek adni a dicsőséget?
  - e) Izráel népének éppúgy szüksége volt a negyven nap megaláztatásra, mint a dávidi, csodás szabadításra? El tudod-e fogadni Istentől a megalázó, nehéz időszakokat? El tudod-e hinni, hogy ezeken keresztül elvezet Isten a végső győzelemhez, a bűnös természeted legyőzéséhez, és az örökélethez?